

pavojingi
žaidimai

SAMANTHA YOUNG

baltos lankos

Samantha Young

Pavojingi žaidimai

romanas

Iš anglų kalbos vertė Justė Povilaitienė

baltos lankos

1 skyrius

Škotija

Po aštuonerių metų

Nuostabi diena susirasti naujus namus. Ir naują kambario draugę.

Išėjau iš karaliaus Jurgio laikų pastato drėgnos ir senos laiptinės į pritrenkiantį karštį Edinburge. Pažvelgiau į mielus baltai žaliai dryžuotus džinsinius šortus, kuriuos nusipirkau prieš keletą savaičių parduotuvėje „Topshop“. Nuo tos dienos lijo be perstojo, tad buvau praradusi bet kokią viltį juos užsimauti. Laimei, pasirodė saulė, kuri per viršutinį Brantsfildo evangelikų bažnyčios kampą kišo savo spindulius, sudeginusius mano melancholišką liūdėsį ir įžiebusius šiek tiek vilties. Iš tikrųjų aš nepripratau prie pokyčių, kai sulaukusi vos aštuoniolikos susikroviau visą Jungtinėse Amerikos Valstijose nugyventą gyvenimą ir grįžau į gimtinę. Labiau jau nepriprasiu. Žinoma, pripratau prie didžiulio buto su neišnaikinamomis pelėmis. Ilgiuosi savo geriausios draugės Rianos, su kuria gyvenau nuo pirmo kurso Edinburgo universitete. Susipažinome bendrabutyje ir susibičiuliavome. Buvome labai uždaros ir mums buvo patogu būti drauge dėl paprasčiausio fakto – niekada nespaudėme viena kitos kalbėti apie praeitį. Mes pakankamai suartėjome per pirmuosius studijų metus, tad antrame kurse nusprendėme drauge išsinuomoti apartamentus (arba, kaip juos vadina Riana, „butą“). Po studijų Riana išvyko į Londoną studijuoti doktorantūros, o aš likau be kambariokės. Mane ištiko ir kitas malonumas – praradau dar vieną artimą draugą – Džeimšą, Rianos vaikiną. Jis pabėgo į Londoną (į vietą, kurios, turėčiau pridurti,

neapkentė), kad galėtų būti su savo mergina. O koks dalykas tapo vyšnia ant torto? Mano buto savininkas skyrėsi su žmona, todėl turėjau išsikraustyti.

Paskutines dvi savaites peržiūrėjau jaunų merginų skelbimus, kuriuose jos ieškojo kambario draugės. Iki šiol reikalai klostėsi nesėkmingai. Viena mergina nenorėjo gyventi kartu su amerikiete. Nustačiau veido išraišką „kas čia per šūdas“. Treji apartamentai buvo tiesiog... netvarkingi. Esu beveik tikra, jog viena mergina prekiaavo krekū, o paskutinės merginos būstas buvo triukšmingesnis nei viešnamis. Labai tikėjausi, kad šiandieninis mano susitikimas su Ele Karmaikl bus sėkmingas. Tai buvo patys brangiausi apartamentai, kuriuos buvau suplanavusi apžiūrėti, be to, jie buvo kitoje miesto centro dalyje.

Labai taupiau savo paveldėtą turtą, maniau, kad išleisdama kiek galima mažiau pinigų kažkaip sumažinsiu kartėlį dėl savo „geros“ fortūnos. Deja, padėtis darėsi beviltiška.

Jeigu noriu tapti rašytoja, turiu rasti normalų būstą ir normalią kambarioke.

Žinoma, galėjau pasirinkti gyventi viena. Man tai būtų įkandama. Tačiau, garbės žodis, man nepatiko mintis gyventi visiškai vienai. Nors man patiko aštuoniasdešimt procentų savęs laikyti sau pačiai, mėgau, kai aplink sukiojosi žmonės. Jiems pasakojant dalykus, kurių aš pati nesuprasdavau, turėdavau galimybę kai ką pamatyti jų akimis, be to, aš tikėjau, kad visi geriausi rašytojai turi pasižymėti plačia pasaulėžiūra. Nors ir nebuvo būtinybės, ketvirtadienio ir penktadienio vakarais dirbau bare, įsikūrusiame Jurgio gatvėje. Pasitvirtino sena kaip pasaulis frazė: barmenai atsitiktinai nugirsta pačias geriausias istorijas.

Susidraugavau su dviem savo kolegomis – Džo ir Kreigu, nors iš tikrųjų bendravome tik darbe. Jeigu jau užsimaniau aplink save šiek tiek gyvybės, reikėjo susirasti kambarioke.

Didelis plusas, kad šie apartamentai buvo vos už kelių gatvių nuo mano darbo.

Stengdamasi nusikratyti rūpesčio dėl naujos gyvenamos vietos paieškų, dairiausi laisvo taksi automobilio. Pastebėjusi ledainę gailėjausi, kad neturėjau laiko ten užsukti ir pasimėgauti ledais, ir vos nepažiopsojau taksi, važiuojančio priešais mane kita gatvės puse. Staigiai iškėliau ranką ir nužvelgiau eismą, džiaugiasi, kad vairuotojas mane pastebėjo ir sustojo prie šaligatvio krašto. Puoliau bėgti per plačią gatvę stengdamasi nepakliūti po ratais, kaip žalsvai baltas vabalas ant kažkokio nelaimelio priekinio automobilio stiklo, skubėjau prie automobilio tikslingai pasiryžusi pagriebti už durelių rankenos.

Užuot paėmusi už rankenos, sugriebiau kažkam už rankos.

Suglumusi akimis vedžiau per įdegusią vyrišką ranką, pasiekiau plačius pečius, o galiausiai veidą, nutviekstą saulės spindulių, šviečiančių jam už galvos. Priešais mane atsistojo aukštas, daugiau nei šešių pėdų, vaikinai. Aš buvau žemoko ūgio – penkių su puse pėdos.

Nužvelgiau jo prabangų kostiumą svarstydamą, kodėl šis vaikinai kėsinosi į mano taksi.

Iš jo šešėliuoto veido pasigirdo atodūsis.

– Į kurią pusę važiuojate? – griausmingu, gergždžiančiu balsu paklausė jis.

Aš čia gyvenau jau ketverius metus, bet išgirdus tikrą škotų akcentą nugara vis dar perbėgdavo šiurpuliukai. Ir dabar į vaikinai balsą sureagavau lygiai taip pat, nors klausimas buvo trumputis.

– Į Dublino gatvę, – automatiškai atsakiau vildamasi, jog mano maršrutas tolimesnis ir jis užleis vietą automobilyje.

– Gerai. – Jis atidarė dureles. – Aš irgi važiuoju į tą pusę, o kadangi jau vėluoju, ar galėčiau jums pasiūlyti važiuoti drauge,

užuot dešimt minučių svarsčius, kuriam iš mudviejų labiau reikia šito taksi?

Prie mano juosmens prigludo šilta ranka ir švelniai stumtelėjo į priekį. Apsvaigusi kažkodėl leidausi įstumiami į taksi, nuslydau per sėdynę ir užsisegiau diržą nebyliai klausdama, ar aš vaizdžiai, galvos linktelėjimu pritariau šiam pasiūlymui. Lyg ir ne.

Išgirdau, kaip kostiumuotas vyriškis nurodė vairuotojui važiuoti į Dublino gatvę, suraukiau antakius ir sumurmėjau:

– Ačiū. Turbūt.

– Jūs amerikietė?

Tylus klausimas pagaliau privertė mane pažvelgti į pakeleivį, sėdintį priešais mane. „O, neblogai.“

„Oho.“

Tikriausiai beveik trisdešimties ar truputį vyresnis kostiumuotis nebuvo klasikinio grožio, tačiau jo akys spindėjo, geidulingų lūpų kampučiai buvo užsiritę, o visa tai drauge su kitomis išvaizdos detalėmis traukte traukė. Galėjau nuspėti iš jo prabangiai pasiūto sidabriškai pilko kostiumo linijų, jog jam labai pasisekė gyvenime. Prieš mane sėdėjo atsipalaidavęs, geros formos vaikinai, kurio plokščią pilvą kaustė liemenė ir balti marškiniai. Atrodė, kad jo žydros akys įkalintos už ilgų blakstienų, ir, nors užmušk, negalėjau susitaikyti su faktu, jog jo plaukai tamsūs.

Man labiau patiko šviesiaplaukiai. Visada patiko.

Tačiau man niekada nesuspausdavo pilvo apačios iš geismo pirmą kartą išvydus vaikiną. Jis buvo į mane atsukęs ryžtingą, vyrišką veidą – kampuota žandikaulio linija, skeltas smakras, platūs skruostikauliai ir romėniška nosis. Vaikino skruostus slėpė seniai skusta barzda, o ir plaukai atrodė gana netvarkingai. Apskritai kalbant, atšiauri ir netvarkinga išvaizda visiškai nesiderino prie stilingo modelinio kostiumo.

Kostiumuotasis vyriškis pakėlė antakį dėl mano akivaizdaus nužiūrinėjimo ir geismo, kuris iš nuostabos padidėjo keturgubai

ir visiškai mane užvaldė. Dar niekada nebuvau jautusi vyrui potraukio pačią pirmą pažinties akimirką. Nuo pašėlusių paauglystės laikų niekada net nemaniau siūlytis vaikinui.

„Tiesą sakant, nesu tikra, ar įstengčiau atsisakyti jo pasiūlymo.“

Vos tik ši mintis šovė į galvą, sustingau, nustebau ir netekau drąsos. Tučtuojau įsijungė gynybos mechanizmai ir aš nustačiau tuščio mandagumo išraišką.

– Taip, aš amerikietė, – atsakiau prisiminusi, kad kostiumotis uždavė man klausimą.

Nusisukau nuo jo gudrios šypsenos apsimedama nuobodžiaujančia ir dėkojau Dievui, kad mano alyvinė oda degė tik iš vidaus.

– Tiesiog svečiuojatės? – sumurmėjo jis.

Kadangi buvau labai susierzinusi dėl savo reakcijos į kostiumotį, nusprendžiau, jog mums bus geriau kuo mažiau kalbėtis. Kas galėjo žinoti, kokią kvailą dalyką galiu iškrėsti ar pasakyti?

– Ne.

– Tai tuomet studentė.

Man dvejonų sukėlė jo balso tonas. „Tai tuomet studentė.“ Jis tai pasakė reikšmingai užversdamas akis. Lyg studentai būtų valkatos be jokio aiškaus tikslo gyvenime. Pasukiojusi galvą nusprendžiau duoti jam pražūtingą atkirtį, tačiau pagavau jį susidomėjus nužiūrinėjęnt mano kojas. Šį kartą jau aš pakėliau antakį ir laukiau, kol vaikinai atplėš akis nuo mano nuogos odos. Pajutęs žvilgsnį kostiumotis pakėlė akis ir pastebėjo mano išraišką. Tikėjau, kad jis apsimes nešaudęs į mane akimis arba greitai nusuks žvilgsnį, arba padarys kažką panašaus. Nesitikėjau, kad jis tiesiog truktels pečiais ir paskui padovanos man pačią lėčiausią, nedoriausią, seksualiausią šypseną, kokią man kada nors kas nors buvo skyręs.

Užverčiau akis kovodama su karščio banga, siaučiančia tarp mano kojų.

– *Buvau* studentė, – atsakiau šiek tiek sarkastiškai. – Dabar čia gyvenu. Turiu dvigubą pilietybę. – Kodėl aš teisinausi?

– Jūs pusiau škotė?

Vos pastebimai linktelėjau galva paslapčia dievindama vaikino akcentą, kai jis tardamas „škotė“ kietai ištarė priebalsę „t“.

– Ką dabar veikiate baigusi studijas?

Kodėl jis norėjo tai sužinoti? Akies kampučiu stebėjau jį. Trijų dalių kostiumas kainavo tiek, kad mudvi su Riana galėtume ištisiems ketveriems metams apsirūpinti niekam tikusiu studentišku maistu.

– O ką jūs veikiate? Turiu omenyje, kai negabenate moterų taksi?

Kostiumuotis sureagavo į mano pašaipą tik nežymiai šypstelėdamas.

– Ką, jūsų manymu, aš veikiu?

– Manau, esate advokatas. Atsakymas į klausimą klausimu, moterų vežiojimas pasitenkinimo kupina šypsena...

Jis garsiai nusijuokė, ir tas juokas suvirpino man krūtinę. Vaikino akys sužibėjo.

– Aš ne advokatas. Tačiau jūs galėtumėte būti advokate. Prisimenu, jog atsakėte į klausimą klausimu. Ir tai... – jis pažvelgė į mano lūpas, jo akys patamsėjo glamonėdamos mano lūpų kontūrus, – ...tai neabejotinai pasitenkinimo šypsena. – Kostiumuočio balsas labiau prikimo.

Mano pulsas sustojo, kai mūsų akys susitiko, žvilgsnius užlaikėme kur kas ilgiau nei derėtų dviem mandagiems nepažįstamiesiems. Pajutau, kaip įkaito skruostai... ir kitos kūno vietos. Jis mane vis labiau jaudino, o tarp mudviejų kūnų vyko nebylus pokalbis. Į realybę mane grąžino po marškinėliais ir liemenėle sukietėję speneliai. Atitraukusi akis nuo jo, pažvelgiau į

pravažiuojančius automobilius ir meldžiausi, kad ši kelionė kuo greičiau baigtųsi.

Pravažiavę Princų gatvę, dėl savivaldybės vykdomų tramvajaus bėgio tvarkymo darbų turėjome sukti aplinkkeliu, ir aš svarsčiau, ar pavyks ištrūkti iš taksi daugiau nepratarus jam nė žodžio.

– Ar jūs drovi? – paklausė kostiumuotis sudaužydamas mano viltis į šipulius.

Negalėjau susilaikyti. Jo klausimas privertė atsigręžti ir sutrikus nusišypsoti.

– Atsiprašau?

Vaikinas pakėlė galvą primerktomis akimis įdėmiai žiūrėdamas į mane iš viršaus. Atrodė kaip tingus tigras, kuris mane rijo akimis spręsdamas dilemą, ar esu jo vertas grobis. Suvirpėjau, kai jis pakartojo klausimą:

– Ar jūs drovi?

Ar aš drovi? Ne. Nedrovi. Tiesiog paprastai palaimingai abejinga. Man patiko būti tokiai. Tai suteikė saugumo.

– Kodėl taip pamanėte?

Juk tikrai neskleidžiau drovumo fluidų? Išsiviečiau nuo šios minties.

Kostiumuotas vaikinas vėl patraukė pečiais.

– Dauguma moterų pasinaudotų proga, jog yra įkalintos su manimi taksi: taukštų man visokias banalybes, bruktų į akis savo telefono numerį... ir kitus panašius dalykus.

Jo akys nuslydo ties mano krūtine, bet netrukus jis ir vėl žiūrėjo man į veidą. Kraujas, srūvantis po mano skruostais, įkaito. Negalėjau prisiminti, kada paskutinį kartą kas nors sugebėjo mane sutrikdyti. Kadangi nebuvau pripratusi drovėtis, stengiausi tiesiog nekreipti į tai dėmesio.

Nustebinta per didelio jo pasitikėjimo savimi išsišiepiau, mane nustebino kūnu nusiritusi malonumo banga, kai vyro akys, išvydusios mano šypsni, šiek tiek išsiplėtė.

– Oho, jūs iš tikrųjų labai geros nuomonės apie save.

Kostiumuotis atsakė į mano šypsni, jo dantys buvo balti, tačiau netobuli, ir nuo tos kreivos šypsenos nepažįstamas jausmas nutvilkė man krūtinę.

– Tiesiog kalbu iš patirties.

– Na, aš nesu iš tų merginų, kurios dalina savo numerį nepažįstamiems.

– Ahaaa. – Vaikinas sulinkęs, tarsi būtų kažką apie mane supratęs, jo šypsena sumenko, veidas įsitempė ir užsisklendė. – Jūs tokia, kuri permiega tik po trečio pasimatymo, planuoja santuoką ir vaikus.

Išsiviečiau nuo jo neapgalvoto nuosprendžio.

– Ne, ne ir dar kartą ne.

Santuoka ir vaikai? Nuo šios minties mane nukrėtė šiurpas, mat baimės, kurios diena iš dienos slėgė mano pečius, staiga per nelyg suspaudė krūtinę.

Kostiumuotis dabar atsigręžė į mane, ir kažką pastebėjęs mano veide, atsipalaidavo.

– Įdomu, – sumurmėjo.

Ne. Neįdomu. Aš nenorėjau, kad jis manimi domėtųsi.

– Aš jums neduosiu savo numerio.

Jis ir vėl išsišiepė.

– Aš ir neprašiau. Net jeigu norėčiau, neprašyčiau. Aš turiu merginą.

Ignoravau nusivylimą, spragtelėjusi mano pilve, ir, akivaizdžiai, sveiką nuovoką, kuri atrišo liežuvį.

– Tada nustokite šitaip į mane žiūrėti.

Kostiumuotis atrodė pralinksmėjęs.

– Aš turiu merginą, tačiau nesu aklas. Net jei negaliu nieko daryti, tai nereiškia, jog man uždrausta žiūrėti.

Manęs nejaudino šio vaikinio dėmesys. *Aš esu stipri, nepriklausoma moteris.* Pro langą pastebėjau, kad jau pasiekėme parką Karalienės gatvėje. Dublino gatvė buvo čia pat, už kampo.

– Sustokite čia, ačiū, – pasakiau vairuotojui.

– Kurioje vietoje? – pasiteiravo taksistas.

– Čia, – atsakiau truputį šiurkščiau, nei norėjau.

Atsidusau iš palengvėjimo, išgirdusi tiksint posūkio signalą, o automobiliui pasukus prie šaligatvio. Nežvilgtelėjusi į kostiumuotį ir nepratarusi jam nė menkiausio žodžio padaviau vairuotojui šiek tiek pinigų ir ištiesiau ranką prie durų rankenėlės.

– Palaukite.

Sustingau ir nepatikliai pažvelgiau į jį per petį.

– Kas?

– Ar turite vardą?

Nusišypsojau su palengvėjimu, jog paspruksiu nuo jo ir keistos abipusės traukos.

– Tiesą sakant, turiu net du.

Iššokau iš taksi ignoruodama klastingą malonumo virpulį, kuris manyje leidosi kaskadomis išgirdus jo atsakomąjį kikenimą.

Vos tik prasivėrė durys ir pirmą kartą išvydau Elę Karmaikl, žinojau, kad man ji tikriausiai patiks. Aukšta šviesiaplaukė vilkėjo ultramadingą vasarinį kombinezoną, mėlyną fetrinę skrybėlę, monoklį ir netikrus ūsus.

Ji sumirksėjo man šviesiai mėlynomis akimis.

Suglumusi pasiteiravau:

– Ar atėjau... ne laiku?

Akimirką Elė spoksojo į mane, tarsi būtų sutrikusi nuo mano labai logiško klausimo, turint omenyje jos išvaizdą. Lyg staiga prisiminusi savo netikrus ūsus, paruođė į juos pirštu.

– Tu ankstyva. Aš kaip tik tvarkiausi.

Tvarkėsi skrybėlę, monoklį ir ūsus? Žvilgtelėjau jai per petį į šviesų, erdvų prieškambarį. Į kraštutinę sieną buvo įremtas dviratis be priekinio rato; nuotraukos, atvirukų kolekcija ir kitos atsitiktinės iškarpos buvo prisegtos lentoje prie riešutmedžio spintelės. Šalia krūvos striukių ir paltų buvo netvarkingai pakabintos dvi poros batų ir sportbačiai. Grindys buvo iš kietmedžio.

Labai miela. Vėl pažvelgiau į Elę, mano veidą puošė plati šypsena, nes visa ši situacija mane labai gerai nuteikė.

– Slapstaisi nuo mafijos?

– Atsiprašau?

– Maskuotė.

– Ak. – Ji nusijuokė ir pasitraukė nuo durų kviesdama mane į vidų. – Ne, ne. Praėjusį vakarą lankėsi draugai ir mes truputį padauginome alkoholio. Išsitraukėm visus mano senus Helovino kostiumus.

Vėl nusišypsojau. Skambėjo linksmi. Pasiilgau Rianos ir Džeimso.

– Tu Džoselina, ar ne?

– Taip, Džosė, – pataisiau ją.

Po tėvų mirties manęs niekas daugiau nevadino Džoselina.

– Džosė, – pakartotojiškai šypsodamasi, kai žengusi pirmą žingsnį atsidūriau pirmajame apartamentų aukšte. Aromatas buvo puikus – kvėpėjo gaiva ir švara.

Kaip ir maniškiai, šie apartamentai buvo Jurgio laikų architektūros, tik kadaise tai buvo vienas didelis namas. Dabar jis buvo padalintas į du gyvenamuosius butus. Tiesą sakant, už greitimų durų buvo butikas, ir kambariai po mūsų kojomis priklausė tai parduotuvei. Nieko nežinojau apie tuos kambarius, tačiau butikas atrodė labai gražiai, ten prekiaavo vienetiniaisi rankų darbo drabužiais. O šitie apartamentai...

Oho.

Sienos buvo labai lygios, aiškiai neseniai nutinkuotos, ir nesvarbu, kas remontavo šią vietą, jis atliko stebuklingą darbą. Plačios grindjuostės ir storas skliautas papildė tos epochos architektūros ypatybes. Lubos tęsėsi iki begalybės, kaip ir mano senuosiuose apartamentuose. Sienos nudažytos šalta balta spalva, vietomis įterpta įvairių spalvotų piešinių. Balta turėtų suteikti kambariui atšiaurumo, tačiau ji kontrastingai derėjo prie tamsaus riešutmedžio durų ir kietmedžio grindų, o tai suteikė būstui paprastos elegancijos jausmą.

Aš jau spėjau įsimylėti šį būstą, nors dar nebuvo apžiūrėjusi likusių kambarių.

Elė paskubomis nusiėmė kepurę ir ūsus, kai atsigrėžusi norėjo man kažką pasakyti, bet tik susigėdusi nusišypsojo traukdamas iš akies monoklį, kurį iki šiol nešiojo. Pastūmusi jį ant riešutmedžio indaujos ji džiugiai nusišypsojo. Elė buvo linksmas žmogus. Paprastai aš vengiau linksmuolių, tačiau ši mergina buvo kitokia. Ji turėjo savyje kažkokio žavesio.

– Pirmiausia aš tau viską aprodysiu, gerai?

– Puiku.

Elė pravėrė duris kairėje, arčiausiai manęs.

– Vonios kambarys. Žinau, jis ne pačioje patogiausioje vietoje – prie pat laukujų durų, tačiau čia yra visko, ko tik gali prireikti.

„Nieko sau... sakyčiau“, – pamaniau nedrąsiai žengdama į vidų.

Mano žingsniai aidėjo grindimis, kreminės plytelės dengė kiekvieną vonios kambario colį, išskyrus sviesto spalva išdažytas lubas, kuriose buvo įmontuoti šiltos spalvos šviestuvai.

Vonios kambarys buvo didžiulis.

Braukdama pirštu per vonią su auksinėmis kojėlėmis akimirksniu įsivaizdavau save čia: groja muzika, dega žvakės, rano kose taurė vyno, kol mirkstu vonioje ir atpalaiduoju savo protą

nuo... visko. Vonia stovėjo kambario viduryje. Dešiniajame kampe įrengtas dvigubas dušas su pertvara, o dušo galvutė buvo tokia didelė, kokios dar nebuvau mačiusi. Kairėje pusėje modernus stiklinis dubuo, padėtas ant baltos keraminės lentynos. Ar tai kriauklė?

Viską greitai dėjau į galvą. Auksiniai čiaupai, didžiulis veidrodis, šildoma rankšluosčių džiovyklė...

Mano senuosiuose apartamentuose net nebuvo tokio daikto kaip rankšluosčių džiovyklė.

– Oho, – sviedžiau Elei šypsni per petį. – Nuostabu.

Beveik pasispyruokliuodama Elė linktelėjo, džiugiai šypso-damasi mėlynomis akimis.

– Žinau. Aš retai juo naudojuosi, nes mano kambaryje irgi įrengtas vonios kambarys. Bet tai privalumas mano būsimai buto draugei. Šiuo kambariu ji galės naudotis beveik viena.

„Hmm“, – mažiau sau pakerėta vonios. Buvau bepradedanti suprasti, kodėl šios vietos nuoma tokia kosminė. Bet jeigu turi pinigų čia gyventi, kodėl turėtum išsikraustyti?

Ėjome koridoriu mištinės link, sekama Elei iš paskos mandagiai paklausiau:

– Ar tavo buto draugė išvyko kitur?

Nustačiau tokį balsą, lyg tiesiog smalsaučiau, bet iš tikrųjų tardžiau Elę. Jeigu apartamentai tokie stulbinantys, tada galbūt Elė buvo problemiškas žmogus. Prieš jai atsakant, stabtelėjau ir iš lėto sukdamasi grožėjausi kambariu. Kaip ir daugelyje senų pastatų, visų kambarių lubos buvo gana aukštos. Langai – aukšti ir platūs, per juos iš judrios gatvės į kambarį patekdavo daug šviesos. Galinės sienos centre įrengtas didelis židinytis, kuris akivaizdžiai buvo naudojamas ne pagal paskirtį, o tik kaip interjero detalė, tačiau jis jungė kambario paprastumą ir eleganciją. „Žinoma, kambarys kiek per daug užgriozdintas“, – svarsčiau žiūrėdama į krūvas knygų, visur išmėtytų kartu su kvailais mažais niekučiais... tokiais kaip žaislas Bazas Šviesmetis.

Verčiau net neklausiu.

Elės išvaizda paaiškino netvarką kambaryje. Jos šviesūs plaukai buvo surišti į netvarkingą kuodą, ji avėjo skirtingas šlepetes, o ant jos alkūnės buvo prilipusi etiketė su kaina.

– Buto draugė? – atsigręžusi paklausė Elė, pagavusi mano žvilgsnį.

Prieš man pakartojant klausimą tarp jos šviesių antakių išsilygino raukšlės ir ji linktelėjo tarsi viską supratusi. Gerai. Tai nebuvo itin sudėtingas klausimas.

– Ne, ne. – Ji papurtė galvą. – Neturėjau buto draugės. Mano brolis nusipirko ir suremontavo šią vietelę kaip investiciją. Tada nusprendė, kad man nebūtina plėšytis norint sumokėti nuomą, kol studijuoju doktorantūrą, taigi apartamentus atidavė man.

Mielas brolis.

Nors nepratariau nė žodžio, Elė turėjo viską suprasti iš reakcijos, atsispindėjusios mano akyse. Mergina išsišiepė, maloni išraiška sušvelnino jos žvilgsnį.

– Breidenas mėgsta truputį perlenkti lazda. Jo dovanos niekada nebūna paprastos. O kaip aš galėjau atsisakyti šios vietos? Gyvenu čia vos mėnesį, tačiau butas man tikrai per didelis, jaučiuosi vieniša, nors savaitgaliais pasikviečiu draugų. Taigi pasakiau Breidenui, jog ketinu susirasti buto draugę. Jis nebuvo sužavėtas, tačiau sužinojęs, kiek kainuoja šių apartamentų nuoma, persivalvojo. Tikras verslininkas.

Instinktyviai jutau, kad Elė myli savo (akivaizdu, ganėtinai pasiturintį) brolių ir jiedu tikrai artimi. Pastebėjau tai iš jos akių, kai kalbėjo apie jį – man buvo pažįstamas šis žvilgsnis. Akis į akį tyrinėjau jį ištisus metus mėgindama susikurti skydą nuo skausmo matyti tokią meilę kitų žmonių veiduose – žmonių, kurie iki šiol turėjo savo šeimas.

– Jis atrodo labai dosnus, – atsakiau jai diplomatiškai, nes nebuvau pripratusi klausytis, kaip ką tik sutikti žmonės pasakojasi asmeninius jausmus.